

MONERGISM EBOOK

— AN ORATION —
at the
**FUNERAL OF
MARTIN LUTHER**

BY
PHILIPP MELANCHTHON

Toen Maarten Luther in februari 1546 stierf, verloor de protestantse Reformatie haar krachtigste stem en verloor de kerk een moedig verdediger van het evangelie van genade. In deze ontroerende begrafenisrede blikt Philipp Melanchthon – Luthers nauwste theologische medewerker, medehervormer en jarenlange vriend – terug op het leven en de erfenis van de man die door God werd aangesteld om het licht van de bijbelse waarheid te herstellen. Dit bijzondere historische document is meer dan een eerbetoon aan een overleden vriend; het biedt een getuigenis uit de eerste hand van de geestelijke betekenis van de Reformatie. Melanchthon plaatst Luther in de lange reeks getrouwe leraren die God door de geschiedenis heen heeft opgewekt om Zijn kerk te bewaren, Zijn Woord te verdedigen en Zijn volk terug te roepen uit dwaling.

De kern van Melanchthons lofrede is Luthers herontdekking van de leerstellingen die centraal staan in het christelijk evangelie: rechtvaardiging door het geloof, het onderscheid tussen wet en evangelie, oprecht berouw en de zekerheid van vergeving door Jezus Christus alleen. Hij prijst Luther omdat hij verontruste gewetens wegleidt van menselijke verdiensten, religieuze rituelen en een misplaatst vertrouwen in eigen werken, en hen wijst op de enige Middelaar die voor Zijn volk pleit. Daarnaast roemt hij Luthers vertaling van de Schrift in het Duits, zijn krachtige bijbeluitleg en zijn onvermoeibare verdediging van de evangelische waarheid. Toch stelt Melanchthon Luther niet voor als een volmaakte held. Hoewel hij erkent dat Luther soms een streng temperament had, getuigt hij persoonlijk van diens opmerkelijke moed, integriteit, toewijding aan het gebed en onwrikbaar vertrouwen in Gods beloften; zo herinnert hij zich momenten waarop hij Luther met tranen in de ogen zag bidden voor het welzijn van de kerk.

Wat dit korte geschrift bijzonder waardevol maakt, is de combinatie van historische nabijheid en theologische overtuiging. Melanchthon schrijft als iemand die Luther persoonlijk kende, getuige was van diens worstelingen en samen met hem werkte aan het herstel van het evangelie in de kerk. Zijn verdriet is oprecht, maar zijn vertrouwen berust niet op de grootheid van de hervormer, wel op de trouw van de God die Zijn volk bestuurt en bewaart. De toespraak eindigt met een plechtige oproep om de gezonde leer te koesteren, de godvruchtige deugden van trouwe leraren na te volgen en standvastig te blijven te midden van de gevaren waarmee de kerk wordt geconfronteerd. Voor iedereen die geïnteresseerd is in de protestantse Reformatie, de levens van haar voornaamste figuren of het blijvende belang van de rechtvaardiging door het geloof, vormt deze lijkrede voor Maarten Luther een indringende herinnering dat het bij de Reformatie uiteindelijk nooit ging om de eer van Luther, maar om de eer van God, zoals die zichtbaar werd in het herstel van Zijn evangelie.

When Martin Luther died in February 1546, the Protestant Reformation lost its most formidable voice, and the Church lost a courageous defender of the gospel of grace. In this moving funeral oration, Philipp Melanchthon—Luther's closest theological colleague, fellow Reformer, and longtime friend—reflects upon the life and legacy of the man God raised up to recover the light of biblical truth. More than a tribute to a departed friend, this remarkable historical document offers a firsthand testimony to the spiritual significance of the Reformation. Melanchthon places Luther within the long succession of faithful teachers whom God has raised up throughout history to preserve His Church, defend His Word, and call His people back from error.

At the heart of Melanchthon's tribute is Luther's recovery of the doctrines that stand at the center of the Christian gospel: justification by faith, the distinction between law and gospel, true repentance, and the assurance of forgiveness through Jesus Christ alone. He praises Luther for directing troubled consciences away from human merit, religious ceremonies, and misplaced confidence in works to the one Mediator who intercedes for His people. He also celebrates Luther's translation of Scripture into German, his powerful biblical expositions, and his tireless defense of evangelical truth. Yet Melanchthon does not present Luther as a flawless hero. Acknowledging his sometimes severe temperament, he nevertheless bears personal witness to his remarkable courage, integrity, devotion to prayer, and unwavering confidence in God's promises, recalling occasions when he found Luther praying with tears for the welfare of the Church.

What makes this brief work particularly valuable is its combination of historical intimacy and theological conviction. Melanchthon writes as one who knew Luther personally, witnessed his struggles, and shared his labors in restoring the gospel to the Church. His grief is genuine, but his confidence rests not in the greatness of the Reformer, but in the faithfulness of the God who governs and preserves His people. The oration concludes with a solemn call to cherish sound doctrine, imitate the godly virtues of faithful teachers, and remain steadfast amid the dangers confronting the Church. For anyone interested in the Protestant Reformation, the lives of its leading figures, or the enduring importance of justification by faith, *An Oration at the Funeral of Martin Luther* is a compelling reminder that the Reformation was never ultimately about the glory of Luther, but about the glory of God revealed in the recovery of His gospel.

[Melanchthon, Philipp — An Oration at the Funeral of Martin Luther \(Church History\)](#)